

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Consell de lectors

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

EL PUNT AVUI*

Edita: Hermes Comunicacions SA
<http://www.elpuntavui.cat>
972 18 64 00. Falgàs, 13. 17005. Girona

De set en set

Imma Merino

Ernaux

He llegit amb emoció el discurs d'Annie Ernaux en rebre el premi Nobel de literatura. Tant és així que el propòsit

d'aquesta columna és convidar-los a llegir-lo. I, en el cas que ho hagin fet, compartir l'emoció que potser també han sentit llegint-lo. Mereix atenció tot allò que va dir l'escriptora fa tres dies a Estocolm, però, evidentment, les limitacions de l'espai m'obliguen a recollir-ne només dues o tres coses.

Una és l'ús del jo en desacord amb l'associació simplista amb el narcisisme quan es fa present a la literatura. El jo d'Ernaux (que a vegades es refereix a ella mateixa en tercera persona o que es dilueix en un nosaltres) és transpersonal: "No he pretès contar la història de la meua vida ni desvelar els seus secrets, sinó desxifrar una situació viscuda, un esdeveniment, una relació amorosa, i revelar així alguna cosa que només l'escriptura pot fer existir i transmetre, potser, a altres consciències i altres memòries."

Una altra és que, tenint present que els llibres escrits per dones sembla que no existeixin fins i tot pels cercles intel·lectuals occidentals, considera que el reconeixement a la seva obra és un senyal d'esperança per a totes les escriptores, que han dit coses que no havien sigut dites: "En l'acte de treure a la llum l'indicible social, aquella interiorització de les relacions de dominació de classe, de sexe també, que només senten aquells que en són objecte, rau la possibilitat de l'emancipació individual, però també col·lectiva." Només hi afegiré que sent el Nobel com una victòria col·lectiva: "Comparteixo l'orgull amb aquells que, d'una manera o altra, desitgen més llibertat, igualtat i dignitat per tots els éssers humans." En tot cas, a banda del premi i del discurs, paga la pena llegir-ne l'obra.

EDITORIAL

El mal menor del Codi Penal

■ La reforma del Codi Penal pel que fa als delictes de sedició, desordres públics i malversació de cabals és un pas important en la direcció de limitar i en certa mesura corregir els excessos de l'Estat per reprimir i escarmentar el procés independentista a Catalunya. No es tracta de fer justícia, perquè per fer justícia caldria reconèixer que el referèndum de l'1-O formava part d'un projecte polític legítim i avalat per les urnes, que es va fer de manera pacífica i democràtica i que podia ser vinculant o no, però no era delictes, ni de sedició, ni de malversació. Per fer justícia, caldria admetre que els poders de l'Estat es van coordinar per incriminar i perseguir el moviment independentista amb mètodes le-

gals i il·legals, i caldria reconèixer també el caràcter repressiu i polític del judici i les condemnes del Tribunal Suprem. Per fer justícia, per tant, caldria una amnistia que d'alguna manera posés el comptador a zero i situés el conflicte polític entre Catalunya i Espanya en el marc de la negociació política.

A partir d'aquesta realitat que cal continuar reivindicant, és obvi que els indults als presos independentistes i les modificacions del Codi Penal que tendeixin a posar fre a aquesta persecució política no són una solució ideal, són un mal menor, però també són una fórmula per alleugerir el pes inexorable i insuportable de la repressió judicial i política que l'Es-

tat, cinc anys després de l'1-O i de l'aplicació del 155, continua exercint sobre centenars de ciutadans de Catalunya. Amb la reforma del delictes de malversació, en particular, es vol desfer la modificació 'ad hoc' d'aquest tipus penal impulsada pel PP arran de la consulta sobiranista del 9-N del 2014 organitzada pel govern d'Artur Mas. Aconseguir que l'Estat es mogui en aquesta direcció a pesar del gran pes que hi té la dreta i la ultradreta política, mediàtica i institucional és un fet que s'ha de valorar. El que cal, doncs, és ratificar aquest moviment, que encara s'està negociant, i assegurar-se que la lletra petita, sobretot pel que fa als desordres públics agreujats, no acabi convertint un teòric avenç en un retrocés.

La foto

Paisatge més lògic. Ara sí, els arbres perden les fulles i els boscos respiren humitat, tal com pertoca a l'estació. A la imatge, un arbre amb totes les fulles a terra, a Pamplona ■ EFE

La frase del dia

Margarita Robles

MINISTRA DE DEFENSA ESPANYOLA

“Els responsables del sorteig dels serveis d'una prostituta han d'estar fora de l'exèrcit”

Keep calm

Retrobar la festa. Després de tants i tants bons monòlegs dels quals hem pogut gaudir aquests anys, anar al teatre a veure el musical *Golfus de Roma* és retrobar la festa amb vint-i-sis intèrprets que encara es multipliquen omplint l'escenari i la platea del Condal de música, globus, confeti i de farsa, rialles i cançons. Un revulsiu per plantar cara als mals moments que tenen forma de covid, d'inflació, de presa de pèl quotidià, i per sortir animat per encarar tot el cicle nadalenc anual.

Vaig voler saludar, abraçar i felicitar l'amic Jordi Bosch a la sortida de l'espectacle. Ho hauria fet amb tots i cada un dels membres de la companyia. I pensava quin

Som-hi, 'Golfus'!

Xavier Graset

tros d'actor com ell, que en el paper de Pseudolus, i en aquesta magnífica versió d'aquest clàssic de Stephen Sondheim que signa Daniel Anglès, i que ens el situa en codi circense, manté el relat, el nervi i el *tempo* de tot l'espectacle de manera brillant. Pensava en alguna aventura gastronòmica compartida amb Jordi Bosch, resseguint amb tota una colla el sentit del gust, i la civilització de les estovalles i els plats, i tots dos plorant literalment d'emoció davant de l'aliment transformat en obra d'art. Aquell sentiment, aquella emoció, que ell sap generar des de l'escenari, i que surt del sac de gemecs que és el nostre cervell quan queda atrapat per un impacte, per una història, per un fil, per un so,

per un gest. És cert que un dels mals de la pandèmia és que, havent-nos de confinar a casa, sembla que hàgim perdut més d'un llençol, a l'hora d'anar al teatre i al cine, als concerts, de sortir a veure món. De seguir-nos formant, que aquesta funció fa de la cultura un bé de primera necessitat. L'esplèndida Domina Mercè Martínez va sacsejar la xarxa dies enrere, reclamant l'atenció i interès del públic, fent-nos notar l'esforç de *mantinc el català* que hi ha en aquesta versió. Perquè, això sí, tots tard o d'hora sentirem el reclam del Madrid del *reileón* i haurèm deixat escapar el tren del *Golfus*, i dels altres musicals que podem veure en català. I com sempre, és a les nostres mans.